

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

EMILY HENRY

#1 GOODREADS CHOICE AWARDS ROMANCE BOOK

PEOPLE WE MEET ON VACATION

เราพบกัน ณ วันพักผ่อน

นิชา เปา

บทนำ

ฤดูร้อนเข้าปีที่แล้ว

ในทริปวันหยุด คุณจะเป็นใครก็ได้

คุณอาจจะอยู่กับหนังสือดีๆ ลักเลม หรืออยู่ในชุดสุดเจิดฉาย วันหยุดจะเปลี่ยนคุณให้เป็นตัวคุณในอีกเวอร์ชันหนึ่ง

ต่อให้ในวันธรรมดา คุณจะเป็นคนที่เขินจนไม่กล้าโยกหัวไปตามจังหวะเพลงจากวิทยุ แต่บนลานกว้างที่ประดับไฟระยิบระยับ ท่ามกลางเสียงกลองเหล็กดังกระหึ่มและจังหวะอันเร้าใจ คุณอาจได้เห็นตัวเองโยกย้ายสายเอวแบบสุดเหวี่ยง

ในทริปวันหยุด ทรงผมของคุณจะเปลี่ยนไป อาจเพราะความต่างของน้ำหรือไม่กี่แชมพู หรือเพราะบางทีคุณอาจไม่ยอมเสียเวลาสระหรือหวีมัน เพราะน้ำทะเลเค็มๆ ม้วนผมของคุณให้จับเป็นลอนแบบที่ชอบไปแล้ว และคุณอาจคิดว่าบางทีฉันน่าจะลองทำแบบนี้ที่บ้านเหมือนกันนะ เปลี่ยนตัวเองเป็นคนที่ไม่คิดจะหิวผม ไม่รังเกียจที่จะปล่อยให้เนื้อตัวชุ่มเหงื่อ ไม่สนใจว่าจะมีทรายติดอยู่ตามทุกซอกมุมของร่างกาย

ในทริปวันหยุด คุณจะเข้าไปคุยกับคนแปลกหน้าโดยไม่ต้องคิดอะไรมากแน่ละ เพราะคุณไม่มีอะไรจะเสีย ถ้าบทสนทนาเกิดออกมากระอักกระอ่วนเกินทน ใครจะสนล่ะ ยิ่งไปกว่านั้นคุณก็ไม่มีวันได้พบกับพวกเขาอีกครั้งอยู่แล้ว!

คุณจะเป็นใครก็ได้ที่คุณอยากเป็น และทำอะไรก็ได้ที่คุณอยากทำ

โอเค ก็อาจจะไม่ถึงกับทำได้ทุกอย่างที่อยากทำหรอก บางครั้งลมฟ้าอากาศก็อาจเล่นตลกจนคุณต้องตกอยู่ในสถานการณ์บางอย่าง แบบที่ฉันเจออยู่ตอนนี้ และคุณก็ต้องจัดแผนสำรองขึ้นมาเพื่อสร้างความบันเทิงให้ตัวเองไปพลางๆ ระหว่างรอให้ฝนหยุดตก

ฉันหยุดชะงักระหว่างทางกลับจากห้องน้ำ ส่วนหนึ่งเพราะสมองกำลังวางแผนบางอย่าง แต่ส่วนใหญ่ฉันเพราะพื้นมันเหนียวมากจนรองเท้าแตะฉันหลุด และฉันต้องกะเผลกกลับไปหามัน ในทางทฤษฎีแล้วฉันรักทุกอย่างที่นี่ แต่ในทางปฏิบัติฉันว่าการสัมผัสสิ่งสกปรกนิรนามบนพื้นไม้ลามิเนตด้วยเท้าเปล่า น่าจะทำให้ติดเชื้อหายากซึ่งควรถูกเก็บไว้ในตู้แช่แข็งของศูนย์ควบคุมโรคแห่งชาติได้

ฉันกระโดดตึกๆ กลับไปหารองเท้า สอดนิ้วผ่านสายรัดบางๆ สีส้ม ก่อนจะหันไปสำรวจบาร์ เนื้อตัวเหนียวๆ ของผู้คนที่เบียดเสียดกัน พัดลมเพดานที่หมุนอย่างเกียจคร้านอยู่เหนือหัว และประตูที่ถูกเปิดค้าง เพื่อเปิดทางให้ลมจากहांฝนในคำคืนมืดมิด เล็ดลอดเข้ามาสร้างความเย็นฉ่ำให้ฝูงชนชุ่มเหงื่อได้บ้าง ขณะที่ตรงมุมห้อง ตู้เพลงเครื่องรองด้วยแสงไฟนีออนกำลังเล่นเพลง 'I Only Have Eyes for You' ของวงเดอะฟลามิงโกส์

ที่นี่เป็นเมืองตากอากาศก็จริง แต่ตัวบาร์เป็นบาร์ท้องถิ่น ไม่มีชุดกระโปรงลายดอกสีส้มฉูดฉาดหรือเสื้อลำลองหูลู่แบรด์ทอมมี่ บาฮามา และเป็นที่น่าสลดว่าไม่มีค็อกเทลที่ตกแต่งด้วยผลไม้ชิ้นเล็กๆ ด้วยเช่นกัน

ถ้าไม่ใช่เพราะพายุ ฉันคงเลือกที่อื่นสำหรับค่ำคืนสุดท้ายในเมืองนี้ แต่ฉันฝนกระหน่ำยาวมาตลอดทั้งสัปดาห์ และฟ้าก็ร้องไม่ขาดสายจนความฝันถึงหาดทรายขาวสะอาดกับสปีดโบ๊ตเงาวิบของฉันทถูกพายุชะหายวิบไป ฉันทกับเหล่านักท่องเที่ยวผู้กำลังผิดหวังที่เหลือเลยใช้เวลาเป็นวันๆ ไปกับการชนแก้วปัญญาโกลาดา* ในบาร์อันแออัดทุกแห่งที่หาเจอ

แต่อย่างไรก็ตาม คืนนี้ฉันทนความเบียดเสียดของผู้คน การรอคอยอันยาวนาน และพวกผู้ชายผมหงอกเทาเมาแอมแอมสวมแว่นแต่งงานที่คอยขยิบตาให้ลับหลังเหล่าภรรยาไม่ไหวแล้ว ก็เลยมาจบที่นี่

*ปัญญาโกลาดาคือค็อกเทลชนิดหนึ่งของเปอร์โตริโก ส่วนผสมหลักคือ รัม ครีมมะพร้าว และสับปะรด

ในบาร์พื้นเหนียวเหนอะที่มีชื่อเรียกสั้นๆ แค่ 'บาร์' คอยสอดส่ายสายตามองหาเป้าหมายในสถานที่อันแออัดเหมือนเครื่องบดเนื้อ

เขานั่งอยู่ตรงมุมเคาน์เตอร์บาร์ของ 'บาร์' แห่งนี้โดยที่เดียว ผู้ชายอายุไล่เลี่ยกับฉัน ซึ่งก็คือยี่สิบห้าปี มีผมสีทราวย ตัวสูง และไหล่กว้าง แต่ค้อมคู้จนคุณอาจจะไม่ทันสังเกตเห็นข้อดีสองอย่างหลังในทีแรก เขาก็มองหน้าจวนอยู่กับโทรศัพท์ที่มีความสมารถฉายชัดให้เห็นจากใบหน้าด้านข้าง ขณะที่พื้นของเขาขบบริมฝีปากอึดอัดอย่างกังวล นึกก็โผล่ไปตามหน้าจอซ้ำๆ

ถึงคนจะไม่ได้แน่นระดับดิสเนย์เวิลด์ แต่ที่นี่ก็เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ตรงกลางระหว่างตู้เพลงที่กำลังครวญทำนองของยุคปลายห้าศูนย์ กับทีวีติดผนังที่ผู้ประกาศข่าวพยากรณ์อากาศกำลังรายงานเรื่องปริมาณน้ำฝนที่ทำลายสถิติ ผู้ชายกลุ่มหนึ่งกับเสียงหัวเราะดังหนวกหูกำลังระเบิดความเฮฮาพร้อมกัน ขณะที่ปลายอีกด้านของบาร์ บาร์เทนเดอร์สาวกำลังคุยอย่างออกรสกับผู้หญิงผมทอง ขณะที่ตบเคาน์เตอร์เสียงดังทุกครั้งที่เน้นประโยค

พายุทำให้เกาะทั้งเกาะเหมือนไม่ได้พัก และเปียร์ราคาถูกก็ทำให้ทุกคนรู้สึกคึกคัก

แต่ชายผมสีทราวยที่นั่งอยู่บนเก้าอี้สตูลมุมบาร์กลับนั่งจวนโดดเด่น อันที่จริงทุกอย่างเกี่ยวกับเขามันตะโกนฟุ้งอยู่แล้วว่าเขาไม่เข้ากับที่นี่เลยสักนิด ทั้งที่อากาศร้อนเกือบสามสอของศาและความชื้นสัมพัทธ์คือหนึ่งล้านเปอร์เซ็นต์ แต่เขาก็ยังอุตส่าห์ใส่เสื้อแขนยาวยับๆ ติดกระดุม และสวมกางเกงขายาวสีน้ำเงินเข้ม ไร้ร่องรอยของการอาบแดด และที่สำคัญที่สุด ไม่มีแม้แต่แววหัวเราะ ขบขัน หรือความผ่อนคลายใดๆ ทั้งสิ้น

บิงโก

ฉันปิดปอยผมสีทองออกไปให้พ้นหน้าพันทา แล้วเริ่มเดินไปหาเขา ระหว่างที่ฉันเข้าไปใกล้ สายตาของเขาก็จ้องนั่งอยู่ที่โทรศัพท์ตลอด ลากนิ้วซ้ำๆ เพื่อเลื่อนอะไรก็ตามที่เขาอ่านอยู่ให้เคลื่อนไปบนหน้าจอ ฉันเห็นอักษรตัวหนาอยู่ๆ และมันเขียนว่า **บทที่ยี่สิบเก้า**

เขาอ่านหนังสือเป็นจริงเป็นจังในบาร์นะ

ฉันยกย้ายสะโพกไปพาดคอกเลื่อนโกลบนเคาน์เตอร์ขณะที่หันหน้าเข้าหาเขา “โง่ พ่อเลื้อยหนุ่ม”

ดวงตาสีเขียวของเขาค่อยๆ เลื่อนมาที่หน้าฉัน และกะพริบพริบ “โง่?”

“คุณมาที่นี่บ่อยไหม”

เขามองหน้าฉันอย่างพิจารณาอยู่ประมาณหนึ่งนาทีเดียว ก่อนจะตอบอย่างซึ้งใจเห็นๆ “เปล่า” ในที่สุดเขาก็ว่าอย่างนั้น “ผมไม่ได้อยู่ที่นี้หรอก”

“อ้อ” ฉันว่า แต่ก่อนที่จะได้พูดอะไรมากกว่านั้น เขาก็พูดต่อ

“และถึงจะอยู่ ผมก็มีแมวที่ต้องพึ่งบริการทางการแพทย์หลายอย่าง ต้องคอยดูแลกันเป็นพิเศษนะ ออกไปไหนยาก”

ฉันนึกว่าหน้าใส่ทุกคำในประโยค “เสียใจด้วย” ฉันเริ่มตั้งตัวติด “มันคงแย่มากที่ต้องจัดการเรื่องทั้งหมดนั้นพร้อมกับที่ต้องรับมือกับความสูญเสีย”

คิ้วของเขาขมวดมุ่น “สูญเสียอะไร”

ฉันขยับข้อมือวางไปยังเครื่องแต่งกายของเขา “คุณไม่ได้เข้าเมืองเพื่อมางานศพเหรอ”

เขาเฝ้าปากแน่น “ผมเปล่า”

“งั้นอะไรพาคุณมาถึงที่นี่กันล่ะ”

“เพื่อนนะ” สายตาเขาหลบลมมองโทรศัพท์

“เขาอยู่ที่นี้เหรอ” ฉันเดา

“ลากผมมาเฉยๆ” เขาแก้ “เพื่อพักร้อน” คำสุดท้ายเขาพูดด้วยสำเนียงที่เห็นได้ชัดว่าไม่ปลื้มใดๆ

ฉันกลอกตา “ไม่มีทาง! พรากคุณมาจากแมวเนี่ยนะ แลผมยังไม่มีเหตุผลดีๆ อะไรนอกจากเพื่อความบันเทิงใจด้วยเหรอ แน่ใจหรือเปล่าว่าคนแบบนี้เรียกว่าเพื่อนได้”

“แน่ใจน้อยลงทุกวินาทีเลย” เขาตอบโดยไม่เงยหน้า

เขาไม่ค่อยให้ความร่วมมือเท่าไร แต่ฉันยังไม่ยอมแพ้ “แล้ว...” ฉันรุกคืบเข้าไป “เพื่อนคนนี้นี่หน้าตาอย่างไรล่ะ เช็กซี? ดูดี? หรือว่าร่ารวย?”

“เดี๋ย” เขาว่า สายตายังจับจ้องที่โทรศัพท์ “เสียงดัง พูดไม่หยุด ทำของ

หกใส่เสื้อผ้าทุกชิ้นที่ใส่ รสนิยมเรื่องความโรแมนติกแย่มาก สะอื้นไปกับโฆษณา มหาวิทยาลัยชุมชน พวกโฆษณาที่มีแม่เลี้ยงเดี่ยวทำงานดึกตื่นจนหลับคา คอมพิวเตอร์ แล้วลูกก็หอบผ้าห่มมาคลุมไหล่ให้ก่อนยืมด้วยความภูมิใจในตัวแม่นั่นแหละ แล้วอะไรอีกนะ อ้อ เธอหมกมุ่นกับบาร์เก่าๆ สกปรกๆ ที่มีกลิ่นเหมือน เชื้อซัลโมเนลลา* ผมไม่กล้าดื่มเบียร์ขวดของที่นี่ด้วยซ้ำ แล้วนี่คุณเห็นวิวที่นี้ใน เอลฟ์** หรือยัง”

“อย่าบอกนะว่าที่พูดมานี้เรื่องจริง” ฉันทาม ยกมือขึ้นกอดอก

“ก็...” เขาว่า “ซัลโมเนลลาไม่มีกลิ่นหรอก แต่ใช่ ป๊อปปี เธอเดีย”

“อเล็กซ์!” ฉันทาดก้ามแขนของเขา หลุดบททันที “ฉันกำลังช่วยนาย อยู่นะ!”

เขานวดแขนป๊อปปี “ช่วยยังไง”

“ฉันรู้ว่าซาร่าห์หักอกนาย แต่นายต้องมูฟออนไป และเมื่อสาวสวยเซ็กซี่ เดินเข้ามาหานายที่บาร์ อย่างแรกเลยที่นายไม่ควรทำคือพูดถึงความสัมพันธ์อัน น่าอนาถระหว่างนายกับไอ้แมงเง่าของนาย”

“อย่างแรก แพลนเนอรี โอคอนเนอร์*** ไม่ใช่แมงเง่า” เขาแจ้ง “น้องแค ซิ๊อาย”

“มันชั่วร้าย”

“น้องแคไม่ชอบเธอ” เขายืนยัน “บุคลิกเธอออกแนวหมาบ้าพลัง”

“ทั้งหมดที่ฉันทำคือพยายามลုပ်ตัวมันเฉยๆ เอง” ฉันทบอก “ทำไมถึงเลี้ยง ตัวอะไรที่ไม่ชอบให้โดนลုပ်ไม่ทราบ”

“น้องชอบให้ลုပ်” อเล็กซ์ว่า “แต่เธอเข้าหาน้องด้วย... แบบ... ด้วยแววตา หิวกระหายของหมาป่า”

“ฉันเปล่า”

“ป๊อปปี” เขาเอ่ย “เธอเข้าหาทุกอย่างด้วยแววตาหิวกระหายแบบหมาป่า”

*ซัลโมเนลลาคือเชื้อโรคที่ทำให้มีอาการอาหารเป็นพิษ

**เอลฟ์คือแอปพลิเคชันที่รวบรวมคำวิจารณ์ซึ่งถูกคำมีต่อกิจการต่างๆ ทั้งร้านอาหาร บาร์ ร้านเสริมสวย ไปจนถึงคลินิกทันตกรรม

***แพลนเนอรี โอคอนเนอร์ เป็นชื่อของนักเขียนชาวอเมริกันผู้โด่งดัง ผลงานของโอคอนเนอร์มักจะเกี่ยวกับศาสนา

ตอนนั้นเองที่บาร์เทนเดอร์ตรงเข้ามา พร้อมเครื่องดื่มที่ฉันสั่งตั้งแต่ก่อนจะมุดหัวเข้าห้องน้ำ “คุณคะ” เธอเรียก “มาร์การิตาของคุณ” แล้วเธอก็ใส่แก้วเย็นฉ่ำไถลผ่านเคาน์เตอร์มาทางฉัน ฉันรับไว้พร้อมกับอาการคอแห้งที่แล่นเข้าสู่ใจมึนล้าคอ เลยกะดกมันเร็วเกินจนเดกิลางส่วนกระฉอกออกนอกกริมฝีปาก และด้วยความเร็วอันเหลือเชื่อที่ฝึกฝนมาอย่างโชกโชน อเล็กซ์กระตุกแขนอีกข้างของฉันออกจากเคาน์เตอร์ ก่อนที่มันจะโดนเครื่องดื่มกระเซ็นใส่

“เห็นไหม แววดาหมาป่าชัดๆ” อเล็กซ์เอ่ยเรียบๆ จริงจัง เหมือนคำอื่นทุกคำที่เขาเคยพูดกับฉัน ยกเว้นในบางคำคืนที่หายากและศักดิ์สิทธิ์ ที่ ‘อเล็กซ์เวอร์ชันเพี้ยน’ จะปรากฏตัวออกมา และฉันต้องคอยดูแล แบบว่า... เขาจะลืมหูลงนอนกับพื้น แก๊งส์อะไรรึไรใครโพนคาราโอเกะ ผมสีทราวยี่กระเจิงไปทุกทิศทุกทาง เลื่อยยับย่นหลุดออกมานอกขอบกางเกง ซึ่งนั่นเป็นตัวอย่างสมมติ... ของเรื่องจริงที่เคยเกิดตามนั้นเป๊ะๆ เลยแหละ

อเล็กซ์ นิลเซน คือต้นแบบของคนที่ยึดักควบคุมตัวเอง ภายใต้วงสูงใหญ่ แต่งอู๋มบิตเป็นเกลียวเหมือนพรทเซลคือความนิ่งสงบเกินเบอร์ (ผลจากการเป็นลูกคนโตของพ่อมายชีวิตกจริตที่สุดที่ฉันเคยพบ) การเก็บกดเสมอ (อันนี้ผลจากการถูกเลี้ยงดูแบบเคร่งศาสนา ซึ่งตรงข้ามกับความชอบของเจ้าตัวเกือบทุกด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านวิชาการ) ที่มาพร้อมกับความแอบอิงเงาแปลกๆ และความตลกสุดแสนจะอ่อนโยน ซึ่งฉันยินดีที่ได้ทำความรู้จัก

ฉันจับมาร์การิตา แล้วส่งเสียงครางอย่างมีความสุข

“หมาในร่างคนชัดๆ” อเล็กซ์พูดกับตัวเอง จากนั้นก็กลับไปไถโทรศัพท์ต่อ

ฉันแค้นเสียงขึ้นจุมูกอย่างไม่เห็นด้วยกับคำวิจารณ์ของเขา แล้วจับเครื่องดื่มอีกกริบ “ว่าก็ว่าเถอะ มาร์การิตานี้มัน... เหมือนเดกิลาก้าลิปเปอร์เซนต์เลยแฮะ หวังว่านายจะบอกให้พวกนักวิวโนเอลฟ์ที่ไม่เคยพอใจอะไรสักอย่างใส่หัวไปไกลๆ เลยนะ และที่นี้ก็ได้มีกลิ่นเหมือนซัลโมเนลลาลักหนอย” ฉันซดเครื่องดื่มของฉันอีกนิดก่อนจะเลื่อนตัวขึ้นไปบนเก้าอี้สตูลข้างๆ เขา หมุนตัวให้หัวเข่าของเราแตะกัน ฉันชอบที่เขามักจะนั่งแบบนี้ตอนเราออกไปข้างนอกด้วยกัน คือลำตัวหันไปทางบาร์ แต่ขายาวๆ หันมาทางฉัน เหมือนเขาเปิดประตูลับบางบานให้ฉันคนเดียว

และไม่ใช่แค่ประตูเท่านั้นด้วย แต่อเล็กซ์ นิลเซน ซึ่งโลกมองว่าไม่เคยยิ้มกว้างๆ ให้ใคร กลับตัดสินใจตรงแนวสู่ตัวตนแสนประหลาดของเขาเอาไว้สำหรับฉัน อเล็กซ์ที่ออกท่องเที่ยวกับฉันปีแล้วปีเล่า แม้จะเกลียดการบิน เกลียดความเปลี่ยนแปลง และเกลียดการใช้หมอนอื่นซึ่งไม่ใช่หมอนที่ใช้นอนอยู่บ้าน

ฉันชอบที่เวลาเราออกไปไหนด้วยกัน แล้วเขามักจะตรงดิ่งไปที่บาร์เพราะรู้ว่าฉันชอบนั่งที่นั่น แม้ว่ากาลครั้งหนึ่งเขาจะเคยยอมรับว่าทุกๆ ครั้งที่เรานั่ง เขาจะเครียดเพราะไม่รู้ว่าตัวเองสบตาบาร์เทนเดอร์มากเกินไปหรือว่ายังไม่พอ

ว่ากันตามตรง ฉันรักทุกอย่างที่ประกอบขึ้นมาเป็นอเล็กซ์ นิลเซน เพื่อนที่ดีที่สุดของฉัน และฉันอยากให้เขามีความสุข ดังนั้นแม้จะไม่เคยชอบชีวิตรักที่ผ่านๆ มาของเขา ยิ่งกว่านั้นคือไม่เคยแสบซาร่าห์ แฟนเก่าเขา แต่ฉันก็รู้ว่ามันต้องเป็นฉันนี่แหละ ที่จะขัดขวางไม่ให้เกิดการหักหลังครั้งนี้เปลี่ยนเขาให้กลายเป็นฤๅษีเต็มตัว เขาคงทำแบบเดียวกันเพื่อฉัน คืออันที่จริงเขาก็ทำไปแล้วด้วยแหละ

“แล้ว...” ฉันว่า “เราควรจะกลับไปเริ่มกันใหม่ตั้งแต่ต้นเลยไหม ฉันจะเป็นคนแปลกหน้าสุดเซ็กซี่ที่บาร์ ส่วนนายก็เป็นตัวเองเวอร์ชันเจ้าเสน่ห์ ตัดเรื่องแมวทิ้ง แล้วเราจะกลับไปลงสนามแห่งการออกเดทกันทันที”

เขาตวัดสายตาขึ้นมาจากโทรศัพท์ เกือบๆ จะยิ้มเยาะอยู่แล้ว แต่ฉันจะเรียกมันว่ายิ้มเยาะไปเลยก็แล้วกัน เพราะสำหรับอเล็กซ์ที่เขาทำนี่ก็ใกล้เคียงที่สุดแล้ว

“เธอหมายถึงคนแปลกหน้าที่เริ่มต้นด้วยประโยคแสนจะถูกกาลเทศะอย่าง ‘โง่ พ้อเลื้อหนุ่ม’ นะหรือ งั้นฉันว่าเราอาจจะตีความคำว่า ‘เซ็กซี่’ ไม่ตรงกัน”

ฉันหมุนเก้าอี้สตูลของฉัน เข้าวางขาบนตอมฉันหันหนีจากเขาแล้วหันกลับไปใหม่ คราวนี้ด้วยรอยยิ้มหวานเจี๊ยบบนใบหน้า

“คุณเจิบไหมคะ...” ฉันถาม “...ตอนตกลงมาจากสวรรค์นะ”

เขาส่ายหน้า “ป๊อปปี มันสำคัญสำหรับฉันมากนะที่เธอต้องรู้ไว้...” เขาเอ่ยช้าๆ “ว่าถ้าฉันจะกลับไปเดทกับใครได้อีก มันก็ไม่เกี่ยวอะไรกับไอ้สิ่งที่เธอกำลังเรียกว่าความช่วยเหลือนี่เลย”

ฉันลุกขึ้น กระดกเครื่องดื่มที่เหลืเข้าปากอย่างเล่นใหญ่ แล้วกระแทกแก้วลงบนเคาน์เตอร์ “งั้นนายจะว่าไง ถ้าเราจะออกจากที่นี่กันเดี๋ยวนี้เลย”

“เธอประสบความสำเร็จกว่าฉันในเรื่องเด็ดได้ไฉนนะ” เขาพูด สับสนลั่นดีกับปริศนาข้อนี้

“ง่ายมาก” ฉันตอบ “ฉันมาตราบานด้า และไม่มีแพลนเนอร์ โอคอนเนอร์คอยเป็นก้างขวางคอนะลิ และเมื่อฉันไปเที่ยวบาร์ ฉันไม่ได้ไถ่อ่านรีวิวจากเอลฟ์พร้อมแฟรงกีเหมือนจะบอกว่า *อย่า-คุย-กับ-ฉัน* ตลอดเวลา อีกอย่างนะ เป็นไปได้ว่าฉันน่าจะดูเจตนาจากบางมุมนั่นแหละ”

เขาลุกขึ้น วางเงินยี่สิบเหรียญบนเคาน์เตอร์ก่อนยัดกระเป๋าตังค์เก็บอเล็กซ์พกเงินสดเสมอ ฉันไม่รู้ว่าทำไม เคยถามแล้วอย่างน้อยสามครั้ง และเขาก็ตอบ แต่ฉันก็ยังไม่ว่าทำไมอยู่ดี ถ้าไม่ใช่เพราะคำตอบของเขาน่าเบื่อเกินไป มันก็คงฉลาดล้ำและซ้ำซ้อนเกินกว่าที่สมองของฉันจะเสียเวลาจดจำ

“ไม่ได้เปลี่ยนความจริงที่ว่าเธอเป็นคนเพี้ยนสุดขั้วเลย” เขาบอก

“นายรักฉัน” ฉันโต้ กลไกป้องกันตัวเองเริ่มทำงานนิดหน่อย

เขาโอบแขนรอบหัวไหล่ฉันแล้วก้มมองลงมา รอยยิ้มบางๆ สว่างเท่าที่ผุดพวยขึ้นบนริมฝีปากอิมอีกครั้ง ใบหน้าเขาเหมือนตะแกรงที่ร้อนความรู้สึกออกมาครั้งละน้อยนิดที่สุดเสมอ “เรื่องนั้นฉันรู้” เขาบอก

ฉันฉีกยิ้มใส่เขา “แล้วฉันก็รักนายตอบ”

เขาพยายามขมข้มไม่ให้ขยายกว้างขึ้น จำกัดให้มันเล็กจ้อยบางเบาอยู่อย่างนั้น “เรื่องนั้นฉันก็รู้”

เดกก็ลาทำให้ฉันรู้สึกง่วงและขี้เกียจ ฉันเลยทิ้งตัวลงพิงเขาระหว่างที่เราเดินไปยังประตูซึ่งเปิดอ้า “ครั้งนี้เป็นทริปที่ดีนะ” ฉันว่า

“ดีที่สุดที่เคยเที่ยวมา” เขาเห็นด้วย สายฝนเย็นๆ กระหน่ำรอบตัวเราเหมือนพลุกระดาศสีขึ้นเล็กๆ แขนของเขากอดกระชับแน่นเข้า ความรู้สึกอบอุ่นและหนักแน่นโอบล้อมรอบตัว กลิ่นไม้สนสะอาดๆ ของเขาแผ่ตัวคลุมไหล่ของฉันเหมือนผ้าคลุม

“ฉันไม่ค่อยถือสาเรื่องฝนเท่าไรด้วย” ฉันบอกขณะที่เราก้าวออกไปสู่คำคืนที่มีดมิดและเปียกชุ่ม ยุงที่บินหึ่งๆ กับต้นปาล์มต่างสะท้านเพราะเสียงฟ้าร้องที่อยู่ห่างไกล

“ฉันชอบแบบนี้มากกว่าอยู่แล้ว” อเล็กซ์ยกแขนจากไหล่ฉันขึ้นมาป้องฝนให้เปลี่ยนตัวเองเป็นมนุษย์ร่ม ขณะที่เราพุ่งตัวข้ามถนนที่เจ็มนองไปด้วยน้ำ มุ่งหน้าสูารถเช่าคันเล็กๆ สีแดง และเมื่อเราไปถึง เขาก็ก้าวออกไปเปิดประตูให้ฉันก่อน คือเราได้แต้มส่วนลดจากการเช่ารถที่ไม่มีระบบล็อกหรือหน้าต่างอัตโนมัติะ จากนั้นเขาค่อยวิ่งอ้อมกระโปรงหน้ารถแล้วเหวี่ยงตัวเข้ามาในที่นั่งคนขับ

อเล็กซ์ดับเกียร์รถ ขณะที่แอร์ซึ่งเปิดเต็มที่เป่าลมหนาวเยือกเหมือนพายุชั่วคราวใส่เสื้อผ้าเปียกโชกของเรา เขาพาเราออกจากลานจอดรถแล้วเลี้ยวไปทางที่ปัก

“ฉันเพิ่งนึกได้” เขาเอ่ยขึ้น “ว่าเรายังไม่ได้ถ่ายรูปที่บาร์นั่นสักใบเพื่อเอาไว้ลงบล็อกของเธอเลย”

ฉันเริ่มหัวเราะ ก่อนจะตระหนักได้ว่าเขาไม่ได้ล้อเล่น “อเล็กซ์ ไม่มีคนอ่านของฉันคนไหนอยากเห็นรูป ‘บาร์’ หรอกนะ เขาไม่ได้อยากอ่านเรื่องเกี่ยวกับ ‘บาร์’ ด้วยซ้ำ”

เขายักไหล่ “ฉันว่า ‘บาร์’ มันก็ไม่ได้แยขนาดนั้น”

“นายเพิ่งบอกว่ากลิ่นมันเหมือนซิลโมเนลลา”

“แย่ยิ่งกว่านั้นอีก” เขาสะกิดสัญญาณไฟเลี้ยวและขับรถไปตามถนนแคบๆ ที่มีแนวต้นไม้ร่มรื่นเรียงราย

“อันที่จริงสัปดาห์นี้ทั้งสัปดาห์ฉันยังไม่ได้รูปที่ใช้การได้สักรูปเลย”

อเล็กซ์นวดหน้า ก่อนจะคลึงนิ้วตัวเองระหว่างขบซ้าๆ ไปตามถนนโรยกรวด

“นอกจากพวกรูปที่นายถ่าย” ฉันรีบเสริม รูปที่อเล็กซ์อาสาถ่ายให้ฉันเอาไปลงโซเชียลมีเดียมันเข้าข่ายแย่มาก แต่เนื่องจากเขายินดีที่จะถ่ายมัน ฉันจึงรักเขามากพอที่จะเลือกรูปที่น่าเกลียดน้อยที่สุดสำหรับโพสต์ลงไป เป็นรูปที่หน้าต่างฉันดูสะท้อนขวัญชาวบ้าน กำลังระเบิดหัวเราะใส่อะไรสักอย่าง ขณะที่เขาพยายามกำกับฉันสุดชีวิต ส่วนพายุก็ตั้งเค้าเด่นอยู่เหนือหัว เหมือนฉันอัญเชิญพายุวันสิ้นโลกมาที่เกาะซานิเบลนี้ด้วยตัวเอง แต่อย่างน้อยคุณก็บอกได้แหละว่าตัวฉันในรูปกำลังมีความสุข

ตอนที่ฉันมองรูป ฉันจำไม่ได้แล้วว่าอเล็กซ์พูดอะไรทำไมฉันถึงทำหน้าแบบ

นั้น หรือฉันตะโกนอะไรตอบกลับเขาไป แต่รู้สึกได้ถึงความอบอุ่นอย่างเดียวกันกับที่เล่นปราคาขึ้นมาทุกครั้งเมื่อนึกถึงทริปหน้าร้อนที่ผ่านมาของเรา

มันคือความรู้สึกที่ถาโถม คือความรู้สึกว่านี่แหละความหมายของชีวิต คือการได้อยู่ในที่ที่สวยงามกับคนที่คุณรัก

ฉันพยายามจะเขียนอะไรบางอย่างเกี่ยวกับมันให้ออกมาเป็นแคปชั่นเหมือนกัน แต่นั่นก็เป็นสิ่งที่อธิบายยากเหลือเกิน

ปกติแล้วโพสต์ของฉันมักเป็นเรื่องตลกที่เยาะเย้ยอะไรให้ประหยัด เรียกว่าเก็บทุกเม็ดเท่าที่ทำได้ แต่ในเมื่อมีคนประมาณแสนคนติดตามโพสต์วันหยุดริมทะเลของคุณ งั้นก็ให้และตัวเลือกที่คุณจะเอาไปอวดเขา... วันหยุดริมทะเล

สัปดาห์ที่ผ่านมาเราใช้เวลาประมาณสี่สิบนาทีถ่วนบนชายหาดของเกาะซานibel ส่วนที่เหลือหมดไปกับการหมกตัวในบาร์และร้านอาหาร ในร้านหนังสือและร้านสินค้าวินเทจ เราใช้เวลามหาศาลไปกับการอยู่ในบังกะโลเก่าโทรมที่เราเช่ากินป๊อปคอร์นแล้วก็นับจำนวนสายฟ้าที่ผ่าลงมา ผิวเราไม่ได้เป็นสีแทนขึ้นเลย เราไม่ได้ดูปลาเขตร้อน ไม่ได้ดำน้ำหรืออาบแดดบนเรือคาตามารัน* หรือทำอะไรมากไปกว่าหลับๆ ตื่นๆ บนโซฟาอ่อนยวบ โดยมีทำนองเพลง *Twilight Zone* ที่ดังวนไปเรื่อย ๆ แบบมาราธอนแทรกผ่านเข้าไปถึงในความฝัน

โลกนี้มีสถานที่หลายแห่งซึ่งสามารถบรรเจิดเจิดฉายอวดสายตาคูณได้ไม่ว่าจะฝนตกแดดออก แต่ที่นี่ไม่ใช่หนึ่งในนั้น

“เฮ้” อเล็กซ์เอ่ยขึ้นเมื่อเขาจอดรถในลาน

“เฮ้ออะไร”

“ถ่ายรูปกันเถอะ” เขาบอก “ด้วยกัน”

“แต่นายไม่ชอบถ่ายรูปตัวเองนี่” ฉันชี้ข้อเท็จจริงให้เห็น ซึ่งทำให้ฉันรู้สึกแปลกๆ มาตลอด เพราะในทางเทคนิคแล้วเล็กซันนี่ถือว่าหล่อจัดทีเดียว

“ฉันรู้” อเล็กซ์ว่า “แต่มันมีดแล้วและฉันก็อยากจำมันไว้”

“โอเค” ฉันตอบ “ได้ งั้นมาถ่ายรูปกัน”

ฉันอ้อมมือคว้าโทรศัพท์ แต่เขาหยิบของเขามาก่อน แล้วแทนที่จะหัน

*เรือคาตามารันเป็นเรือแบบสองตัวถึงขนานกัน แล้วเชื่อมต่อกันด้วยดาดฟ้าเรือ

หน้าจอเข้ามาเพื่อจะได้เห็นภาพเรา เขาหันหันอีกด้านให้กล้องหลังจับภาพเราแทน กล้องหน้า “ทำอะไรของนายนะ” ฉันร้อง ยืนมือจะคว้าโทรศัพท์เขา “โหมดเซลฟี เขามีไว้เพื่อการนี้นะ คุณปู่”

“ไม่เอา!” เขาหัวเราะ เหยียดแขนให้ฉันเอื้อมไม่ถึง “ไม่ได้จะถ่ายลงบล็อกของเธอลั๊กหน่อย เราไม่ต้องดูดีก็ได้ เราแค่ต้องดูเป็นตัวเรา ถ้าต้องใช้โหมดเซลฟี ฉันคงไม่อยากจะถ่ายหรอก”

“โรคเกลียดชังหน้าตัวเองของนายนี้อาการหนักแล้วนะ” ฉันบอกเขา

“ฉันถ่ายรูปให้เธอมาก็พ้นรูปแล้วนะ ป๊อปปี้” เขากลม “รูปนี้ถ่ายแบบที่ฉันอยากถ่ายเถอะ”

“โอเค ก็ได้” ฉันเอนตัวข้ามคอนโซลกลางรถไปพิงหน้าอกชั้นๆ ของเขา เขาก็มหัวลงมานิดหนึ่งเพื่อให้ระดับความสูงเราไม่ต่างกันนัก

“หนึ่ง... สอง...” แสงแฟลชวาบขึ้นมาก่อนที่เขาจะนับสาม

“นายมันปีศาจร้าย!” ฉันประณาม

เขาพลิกโทรศัพท์เพื่อดูรูปแล้วคร่ำครวญ “มายยย” เขาว่า “ฉันเป็นปีศาจร้ายจริงๆ ด้วย”

ฉันหัวเราะจนล้าลักตอนที่เห็นหน้าเบลอๆ เหมือนผีของเรา ผมของเขาเปียกและชี้ได้แต่เป็นหนาม ส่วนผมฉันม้วนเป็นลอนแปะแนบติดกับแก้ม ทุกอย่างบนตัวเราเงาวับและแดงเรื่อจากความร้อน ตาของฉันหลับสนิท ขณะที่ตาเขาหรี้อยู่และดูววม

“เป็นไปได้ทั้งรูปเราสองคนจะทั้งเบลอทั้งคู่ดูแลไปพร้อมๆ กันได้ขนาดนี้”

เขาหัวเราะจนหัวกระแทกพนักพิง “โอเค ฉันจะลบนะ”

“อย่า!” ฉันตะโกนจะฉวยโทรศัพท์ออกจากมือเขาซึ่งตะครุบมันไว้นั่น แต่ฉันไม่ยอมปล่อยเหมือนกัน เราเลยถือนันไว้ระหว่างกันตรงเหนือคอนโซลกลาง “นั่นแหละประเด็น อเล็กซ์ เพื่อจำทริปนี้อย่างที่มันเป็น และเพื่อให้เราดูเป็นตัวเรา”

เขายิ้มออกมานิดหนึ่ง บางเบาเหมือนทุกครั้ง “ป๊อปปี้ เธอไม่มีอะไรเหมือนในรูปนี้เลย”

ฉันส่ายหน้า “นายก็ด้วย”

เราเจียบกันไปพักใหญ่ เหมือนไม่มีอะไรจะพูดอีกหลังตกลงกันได้
“ปีหน้าไปที่ไหนที่หนาวๆ กันเถอะ” อเล็กซ์ว่า “และแห้งด้วย”
“โอเค” ฉันตอบพร้อมฉิกยิ้ม “เราไปที่ที่หนาวๆ กัน”

ฤดูร้อนปีนี้

“ป๊อบบี้” สวาปนาส่งเสียงมาจากหัวโต๊ะประชุมสี่เทาด้าน “ได้อะไรมาบ้าง”

ในฐานะเจ้าแม่ผู้ปกครองแห่งอาณาจักร ‘เรสต์ + รีแลกเซชัน*’ สวาปนา บัคซี ไฮสทิมป์ ไม่มีวันเป็นตัวแทนของค่านิยมหลักสองประการประจำนิตยสารहरुของเราได้น้อยกว่านี้อีกแล้ว

ครั้งสุดท้ายที่สวาปนาได้พักน่าจะเป็นเมื่อสามปีก่อน ตอนกำลังอึดอัดท้องได้แปดเดือนครึ่งและหมอลั่งให้นอนพักผ่อนบนเตียง แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังใช้เวลาทั้งหมดไปกับการมีแล็ปท็อปทรงตัวอยู่บนท้องแล้ววิดีโอคอลคุยกับที่ออฟฟิศ ฉันทนไม่ได้ที่จะมีความหย่อนใจเข้ามาเกี่ยวข้องมากนัก สวาปนาเด็ดขาด ชัดเจน และสวยเฉียวเสมอ ตั้งแต่ผมบ๊อบสั้นหิวเสียไปด้านหลัง จนถึงรองเท้าส้นสูงอเล็กซานเดอร์ แวงที่สวม

อายไลเนอร์ที่วัดทางลากยาวของเธอคมกริบแทบเนียนกระป๋องอะลูมิเนียมได้ และดวงตาสีมรกตของเธอก็พร้อมจะบดขยี้มันต่อ แต่ในตอนนี้ทั้งสองสิ่งนั้นจ้องตรงมาที่ฉัน “ป๊อบบี้ ฮัลโล”

ฉันกะพริบตาไล่ความงงวย โน้มตัวมาข้างหน้าโดยที่ยังอยู่บนเก้าอี้ พร้อมกระแอมให้คอโล่ง พักหลังมานี้ฉันเป็นแบบนี้บ่อยมาก แต่ถ้างานของคุณเรียกร้อง

*Rest + Relaxation : พักผ่อนและหย่อนใจ หรือชื่อย่อคือ อาร์พลัสอาร์ (R + R)

ให้เข้าออฟฟิศแค่สัปดาห์ละหนึ่งวัน คุณจะมานั่งเหม่อเหมือนเด็กที่กำลังเรียนวิชาพีชคณิตมาประมาณครึ่งวันไม่ได้ ยิ่งทำต่อหน้าเจ้านายผู้สร้างแรงบันดาลใจพอๆ กับที่สร้างความน่าเกรงขามด้วยก็ยิ่งแล้วใหญ่

ฉันเพิ่งมองสมุดบันทึกตรงหน้า กาลครั้งหนึ่งฉันเคยเข้าประชุมวันศุกร์พร้อมข้อเสนอน่าตื่นเต้นเป็นโหลที่จดไว้หวัดๆ อัดแน่นด้วยแผนการที่จะเขียนเล่าเรื่องเทศกาลแปลกๆ ในต่างประเทศ ร้านอาหารชื่อดังของท้องถิ่นที่เลิฟของหวานทอดกรอบ ปราฏฐการณ์ธรรมชาติที่มีเฉพาะบนชายหาดบางแห่งของแอฟริกาใต้ ไร่องุ่นที่กำลังรุ่งในนิวซีแลนด์ หรือชุดอุปกรณ์สำหรับนักผจญภัยที่กำลังฮิต ไม่ก็รูปแบบของความผ่อนคลายอันลึกลับสำหรับเหล่าคนรักสปา

ฉันเคยจดโน้ตพวกนั้นด้วยความตื่นตา เหมือนประสบการณ์ทุกอย่างที่ฉันหวังจะได้สัมผัสเข้าสักวันเกิดมีชีวิตดงอกงามขึ้นในร่างกาย แม้กึ่งก้านสาขาเปื่อยเสียดัดแน่นอยู่ภายใน และกระหายจะแตกหน่อออกมาจากตัวฉัน ฉันมักใช้เวลาสามวันก่อนประชุมเสนองานจดจ่ออยู่ในภูเกิล เลื่อนดูรูปภาพของสถานที่ต่างๆ ที่ฉันไม่เคยไปรูปแล้วรูปเล่า เหงื่อซึม รู้สึกเหมือนบางอย่างที่ใกล้เคียงกับความหิวกระหายกำลังเติบโตอยู่ในช่องท้อง

แต่วันนี้ฉันใช้เวลาไปมากกว่าสิบนาทีเพื่อเขียนชื่อประเทศต่างๆ

แค่ประเทศ ไม่มีชื่อเมืองด้วยซ้ำ

สวาปนามองมา รอให้ฉันเสนอสื่อบูใหญ่สำหรับฤดูร้อนปีหน้า และฉันกำลังจ้องอยู่ที่คำว่า บราซิล

บราซิลเป็นประเทศที่ใหญ่เป็นอันดับห้า กินพื้นที่ห้าจุดหกเปอร์เซ็นต์ของโลก คุณไม่มีทางเขียนบทความสั้นๆ ลวกๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวพักร้อนในบราซิลได้หรอก อย่างน้อยคุณก็ต้องเจาะจงเลือกสักภูมิภาค

ฉันพลิกสมุดบันทึกแล้วทำเหมือนกำลังอ่านหน้าถัดไป ซึ่งความจริงแล้วว่างเปล่า และเมื่อแกรีตต์ เพื่อนร่วมงานของฉันชะโงกเข้ามาเหมือนจะอ่านด้วย ฉันก็ปิดมันฉับ “เซนต์ปีเตอर्सเบิร์ก” ฉันพูด

สวาปนาเลิกคิ่วขึ้นข้างหนึ่ง เลื่อนเท้าอย่างกรายอยู่ตรงหัวโต๊ะ “เราเขียนเรื่องเซนต์ปีเตอर्सเบิร์กไปแล้วในสื่อบูหน้าร้อนเมื่อสามปีก่อน เทศกาลไวท์ไนท์ไจ

จำได้ไหม”

“จันท์อัมสเตอร์ดัมล่ะครับ” แกเร็ตต์โพล่งขึ้นข้างๆ ฉัน

“อัมสเตอร์ดัมเป็นเมืองฤดูใบไม้ผลิ” สวาปนาบอก เริ่มแสดงเค้าว่าคาญใจให้เห็น “เธอจะเขียนถึงอัมสเตอร์ดัมโดยไม่แตะเรื่องทิวลิปไม่ได้หรอก”

ฉันเคยได้ยินมาว่าสวาปนานั้นไปมาแล้วเจ็ดสิบห้าประเทศ และหลายประเทศก็ไปถึงสองครั้ง

เธอหยุดคิดหนึ่ง เคาะโทรศัพท์ที่ถือลงกับฝ่ามืออีกข้างเบาๆ ระหว่างที่ใช้ความคิด “อ้ออย่าง อัมสเตอร์ดัมก็... อยู่ในกระแสนะนี่”

สวาปนาป้กใจเชื่ออย่างแรงกล้าว่าการจับกระแสนี้คือการตกเป็นฝ่ายตามกระแส ดังนั้นถ้าเธอรูสึกว่าความนิยมระดับอื่นๆ พุ่งไปทางเมืองตอร์ญู ประเทศโปแลนด์ ตอร์ญูจะหลุดจากโผไปอีกสิบปี และอันที่จริงก็มีรายชื่อ ‘สถานที่ซึ่งอาร์พลัสอาร์จะไม่เขียนถึง’ (ไม่มีตอร์ญู) ติดหมุดแปะผนังข้างๆ โต๊ะทำงานของทิมอยู่ด้วย ทุกชื่อเขียนด้วยลายมือของเธอแถมลงวันที่กำกับ มีการพนันกันลับๆ ว่าเมื่อไหร่เมืองไหนจะถูกปลดออกจากรายชื่อ ซึ่งไม่มีช่วงไหนอีกแล้วที่บรรยากาศในออฟฟิศจะตื่นเต้นแบบเสียบกริบเท่าเช้าวันที่สวาปนาก้าวฉับๆ เข้ามา มีกระเป๋าสตางค์ใบสีน้ำเงินใบเก่าๆ ติดกระเป๋าของเธอ ตรงดิ่งไปยังรายชื่อโดยมีปากกาในมือ พร้อมจะขีดฆ่าชื่อเมืองต้องห้ามทิ้ง

ทุกคนจะกลั่นหายใจ พลางจ้องด้วยความสงสัยว่าเมืองไหนกันหนอที่จะถูกกอบกู้ให้พ้นจากการเป็นแดนต้องห้ามของอาร์พลัสอาร์ และทันทีที่สวาปนาเดินโฉบเข้าห้องทำงานของตัวเองโดยละม่อม เมื่อประตูปิดตามหลัง ใครก็ตามที่อยู่ใกล้รายชื่อเหล่านั้นที่สุดจะกลาเข้าไปอ่านชื่อเมืองที่ถูกขีดฆ่า แล้วหันมากระซิบบอกทุกคนในกองบรรณาธิการ ซึ่งปกติแล้วจะฉลองกันอยู่เงียบๆ

ตอนที่ปารีสพ้นจากรายชื่อเมื่อฤดูใบไม้ร่วงปีที่แล้ว มีคนเปิดแชมเปญเลยด้วยซ้ำ และแกเร็ตต์ถึงกับหีบหมวกเบเรต์สีแดงออกมาจากลิ้นชัก หมวกที่เห็นได้ชัดเลยแหละว่าซ่อนมันมาตลอดเพื่อรอโอกาสนี้ เขาสวมมันทั้งวัน และกระตุกออกจากหัวทุกครั้งที่เราได้ยินเสียงปลดสลักและเสียงเอี้ยดอาดเมื่อประตูห้องของสวาปนาเปิด เขาคิดว่าเขารอด กระทั่งหล่อนแะมาหยุดที่โต๊ะเขาก่อนไปร่วม

งานเลี้ยงกลางคืน และพูดว่า “โอ เรอวัวร์ (ลาก่อน) แกร์เรต์”

หน้าเขาแดงก่ำท่าเหวี่ยงเบเรต์ และถึงฉันจะมองว่าสาวปนาไม่ได้คิดอะไร
มากนอกจากแค่หยอกเล่น แต่ความมั่นใจของแกร์เรต์ก็ไม่เคยพินกลับมามากเลย
ตั้งนั้นการที่อัมสเตอร์ดัมถูกวิจารณ์ว่า ‘อยู่ในกระแส’ เลยทำให้แก้มเขาขึ้น
สีจืด ข้ามระดับจากแดงก่ำของเบเรต์ไปสู่แดงคล้ำของปีตรุต

ใครบางคนโผล่ชื่อเกาะโกซุเมล ตามด้วยการเสนอชื่อลาสเวกัส ซึ่ง
สาวปนาวิจารณ์สั้นๆ ว่า “เวกัสก็น่าสนุก” แล้วก็มองตรงมาทางฉัน “บ๊อบบี้
เธอไม่คิดว่าเวกัสก็น่าสนุกหรือ”

“มันก็น่าสนุกแน่นอนค่ะ” ฉันเห็นด้วย

“ซานโตรินี่ล่ะ” แกร์เรต์เสนอ ด้วยโทนเสียงเหมือนหนูในการ์ตูนสักเรื่อง

“แน่นอน ซานโตรินี่ก็สวย” สาวปนาว่า และแกร์เรต์ถอนใจเสียดด้วยความ
โล่งอก “แต่เราต้องการบางอย่างที่ให้แรงบันดาลใจ”

เธอมองตรงมาที่ฉันอีกครั้ง จ้องเขม็งเลยทีเดียวนะ ซึ่งฉันรู้ว่าทำไม เธออยาก
ให้ฉันเขียนสก็๊ปใหญ่ๆ สิ นั่นแหละงานฉัน

ท้องของฉันบิดเป็นเกลียว “ฉันจะระดมสมองและหาหัวข้อมาขึ้นให้คุณ
วันจันทร์นะคะ” ฉันเสนอ

เธอพยักหน้ารับ ส่วนแกร์เรต์ทั้งตัวจมยวบลงในเก้าอี้ด้านข้าง ฉันรู้ว่าเขา
กับแฟนหนุ่มของเขาอยากไปเที่ยวซานโตรินี่ฟรีจะตายไป เหมือนที่นักเขียนสาย
ท่องเที่ยวทุกคน หรือไม่ก็มนุษย์ทุกคนเลยน่าจะอยาก

เหมือนที่ฉันควรจะอยากเช่นกัน

อย่ายอมแพ้ล่ะ ฉันอยากบอกเขาแบบนั้น ถ้าสาวปนาต้องการแรงบันดาลใจ
ใจละก็ เธอไม่มีวันได้รับมันจากฉันหรอก

มันเหือดหายจากฉันไปนานแล้ว

“ฉันคิดว่าเธอควรหวนโปรเจกต์ซานโตรินี่นะ” ราเซลว่า แกวงแกวไวโรเซ่นโบ๊ะ
กาแพประดับโมเสก นี่คือไวน์ที่เหมาะกับหน้าร้อนสุดๆ และเพราะแพลตฟอร์ม